

РЕШЕНИЕ

№ 3423

гр. София, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-19 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невена Чеуз

при участието на секретаря Маргарита Ив. Димитрова
като разгледа докладваното от Невена Чеуз Гражданско дело №
20211100115321 по описа за 2021 година

Предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ал.1 от ГПК.

В исковата молба на Б. Н. С. се твърди, че въз основа на изпълнителен лист от 15.02.2016 г., издаден въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 417 от ГПК било образувано изпълнително производство 1203/2016 г. пред ЧСИ – В. с район на действие – ОС – Перник. Твърди се, че било издадено удостоверение от същата, че на 31.10.2016 г. по изп. дело е постъпила сума в размер на 224 лв. и сума в размер на 656 лв. на дата 20.01.2020 г. като в промеждутъка между двете постъпили суми вискателят не бил предприел изпълнителни действия т.е. в период от 3 години и 3 месеца. Изложени в исковата молба са твърдения, че ЧСИ следвало да издаде постановление за прекратяване на производството с оглед разпоредбата на чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК, което той не сторил. Впоследствие изпълнителното производство било преобразувано в друго като изп. дело 26/2020 г. и на 15.09.2021 г. бил насрочен опис на собствения за ищцата имот. Изложени са твърдения, че вземанията, обективирани в изпълнителния лист са недължими поради погасяването им по давност.

Предвид което е мотивиран правен интерес от иска и иска от съда да

постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че сумата от 20 772, 47 евро – главница, сумата от 4 522, 07 евро – договорна лихва в периода 24.04.2013 г. – 10.02.2016 г., наказателна лихва в размер на 163, 98 евро в периода 13.01.2016 г. – 10.02.2016 г. са недължими като погасени по давност. Претендират се разноси.

Ответникът “Банка ДСК“ АД оспорва иска в писмен отговор, в който са наведени възражения относно основателността на заявената от ищцата претенция.

Исковете се поддържат в открито съдебно заседание от адв. Б..

Възраженията на ответника се поддържат в открито съдебно заседание от юрк. Петкова.

Ищцата е депозирала и писмени бележки в срока, предоставен от съда.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, както и на основание чл. 235, ал.2 и ал.3 от ГПК, прие за установено следното от **фактическа и правна страна**:

С оглед представеното по делото решение 254604/30.10.2017 г., постановено по гр.д. 67203/2016 г. на СРС, 34 състав за част от вземанията са съдебно установени и в рамките на развил се общ исков процес /3 000 евро – за главница и 1 000 евро – договорна лихва/. Постановеното решение е влязло в сила, с оглед липсата на данни в АСУД, при извършена служебна справка, същото да е било обжалвано от страните. С това решение е отхвърлен иска на „Банка ДСК“ АД, заявен по реда на чл. 422 ал.1 ГПК вр. с чл. 430 от ТЗ срещу настоящата ищца за признаване за установено дължимостта на възнаградителна лихва за периода от 24.04.2013 г. – 10.02.2016 г. за горницата над 42, 07 евро до предявения размер в производството от 1 000 евро т.е. за сумата от 957, 93 евро. С оглед на тази фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира, че в рамките на предходно производство е съдебно установена недължимостта на тази част от претенцията, заявена в рамките на настоящото производство. Предвид забраната на чл. 299 от ГПК и с оглед зачитане на СПН на решението в предходното производство, то настоящото такова в тази му част следва да се прекрати като недопустимо.

Процесните вземания са съдебно установени с влязла в сила заповед за изпълнение по реда на чл. 417 от ГПК. По отношение на процесните

вземания е приложима общата пет годишна давност, установена в нормата на чл. 110 от ЗЗД. С оглед нормата на чл. 116 б. „в” от ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия по принудително изпълнение. Образуването на изпълнително производство не е от кръга действия, които прекъсват погасителната давност с оглед дадените задължителни разрешения в ТР 2/2015 г. на ОСГК на ВКС. Съобразно нормата на чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години изпълнителното производство се прекратява. Това прекратяване се извършва по право, по силата на закона с факта на изтичане на предвидения в него срок и без да е необходимо да се предприемат нарочни действия в тази връзка. Това е установено и в т.10 от Тълкувателно решение 2/2015 г. на ОСГК на ВКС. За да се прекъсне визирият в ГПК двугодишен срок е необходимо предприемане на изпълнително действие, в рамките на определен изпълнителен способ като не следва да се държи сметка дали прилагането му е изискано от вискателя или е предприето по почин на ЧСИ при изпълнение на чл. 18 ал.1 от ЗЧСИ. В цитираното вече ТР 2/2015 година са разграничени действията, извършвани в рамките на инициирано изпълнително производство на такива с характер на изпълнителни и действия, непритежаващи подобна характеристика. Изпълнителните действия включват насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещь, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. С оглед данните по делото и съобразяване разрешенията на ТР 2/2015 г. настоящият съдебен състав намира, че по изпълнителното дело са извършвани регулярни изпълнителни действия като времеви промеждутък между всяко от тях е по-малък от две години, за да се приеме, че е налице перемпция по силата на закона.

Видно от данните по делото на 19.09.2016 г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на ищцата. По повод депозирана молба на вискателя от 23.07.2018 г. на 01.08.2018 г. е наложен нов запор на ищцата спрямо последващ неин работодател, респ. е насрочен опис на недвижим имот, собственост на ищцата на 26.09.2018 г.

По повод молба на взыскателя от 06.01.2020 г. изп. дело е прехвърлено при ЧСИ – Добренова като видно от приложеното удостоверение на горепосочения ЧСИ на 20.01.2020 г. е постъпила сума по делото в размер на 658 лв.

На 11.06.2021 г. е наложен заповест върху банковите сметки на ищцата, открити при взыскателя, а с оглед приложената по делото призовка за принудително изпълнение от 11.06.2021 г. е видно, че е насрочен опис на собствен за ищцата имот на 15.09.2021 г.

По повод възражението, касаещо сумата от 658 лв., депозирана по изпълнителното дело следва да се има предвид, че изпълнение може да се реализира дори против волята на кредитора от всяко трето лице по арг. на чл. 73 от ЗЗД.

Съгласно съдебната практика, установена с решение 31/09.09.2010 г. по търг. дело 400/2009 г. на ВКС, II Т.О., впоследствие потвърдена и с ТР 2/2015 г. погасителната давност за установяване на недължимост на вземане на взыскателя започва да тече от последното валидно предприето от взыскателя изпълнително действие. По съображенията, изложени по-горе съдът приема, че последното валидно действие е извършено на 15.09.2021 г., която дата следва датата на депозиране на исковата молба по настоящото дело. Дори, изцяло хипотетично, да се приеме, че последното валидно изпълнително действие е от 26.09.2018 г., предвид възраженията в исковата молба досежно факта на преобразуване на делото и факта на постъпване на сумата от 658 лв., от която дата е започнал да тече нов давностен срок. Съгласно нормата на чл. 117 ал.2 от ЗЗД при съдебно установени вземания новата давност е винаги 5 години т.е. същата би изтекла с оглед правилата за броене на срокове, установени в чл. 72 от ЗЗД на 26.09.2023г. По обективни съображения и с оглед на обстоятелството, че се касае за бъдещо събитие, давността не е изтекла към датата на депозиране на исковата молба.

На основание чл. 78 ал.3 от ГПК на ответника се следва сумата от 494 лв. – разноси, посочени в списъка по чл. 80 от ГПК и при съблюдаване липсата на възражение по чл. 78 ал.5 от ГПК от ищеца.

Водим от горното Софийски градски съд, I-19 състав:

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА на основание чл. 299 ал.2 от ГПК производството по делото в частта на претенцията от 957, 93 евро – възнаградителна лихва за периода 24.04.2013 г. – 10.02.2016 г.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск на Б. Н. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Перник, кв. „Църква“, ул. „****“ на основание чл. 439 ал.1 от ГПК срещу “БАНКА ДСК“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** за признаване за установено, че Б. Н. С. не дължи на „Банка ДСК“ ЕАД сумата от 20 772, 47 евро – главница, сумата от 3 564, 14 евро – договорна лихва в периода 24.04.2013 г. – 10.02.2016 г., наказателна лихва в размер на 163, 98 евро в периода 13.01.2016 г. – 10.02.2016 г., предмет на изпълнителен лист, издаден по гр. дело 7568/2016 г. на СРС, 34 състав като погасена по давност.

ОСЪЖДА Б. Н. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Перник, кв. „Църква“, ул. „****“ да заплати на основание чл. 78 ал.3 от ГПК на “БАНКА ДСК“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** сумата от 494 лв. – разноски.

Решението подлежи на обжалване пред САС в двуседмичен срок от съобщението до страните, че е изготвено, а в частта, в която производството по делото е прекратено решението е с характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба пред САС в седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____